

Juridisch bulletin

Rechtspraak 2006

Inhoud

1. Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen	4
2. Arbitragehof.....	5
2.1. Arrest van het Arbitragehof van 1 maart 2006 (Artikel 42, § 3, KBW – uitsluiting van de wezen rechtgevend op de verhoogde wezenbijslag van artikel 50bis KBW van de groepering rond de bijslagtrekkende – geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet)	5
2.2. Arrest van het Arbitragehof van 28 juni 2006 (artikel 1, zesde lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – inbreuk op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet – verschillende behandeling van Belgische kinderen)	7
3. Hof van Cassatie	8
3.1. Arrest van het Hof van Cassatie van 22 mei 2006, nr. S.05.0008.F, K. 10 vs. G. en M. (Terugvordering van het onverschuldigd bedrag – fout – schadevergoeding en intresten)	8
4. Arbeidshoven	9
4.1. Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 28 juni 2006 (Artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek – Artikel 17 van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde – fout – schadevergoeding en intresten – vergissing – niet terugvordering)	9
5. Arbeidsrechtbanken.....	11
5.1. Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 30 januari 2006, RG 79678/04, B.N. t. RKW (Artikel 2, 1ste lid, 1° van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – Als het rechtgevend kind vreemdeling is, moet het gemachtigd zijn in België te verblijven of zich er te vestigen, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)	11
5.2. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brussel van 24 april 2006, N.D. v. K.19, A.R. nr. 15889/05 (artikelen 47 en 63 KBW – kinderen met een aandoening – wijzigen medisch rapport buiten medeweten bevoegde geneesheer – valsheid in geschrifte)	12
5.3. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 28 april 2006, L.R.W. v. K.3, A.R. nr. 170897/05 (artikel 69, § 3KBW – bevoegde rechtbank – verzet tegen betaling aan moeder).....	13
5.4. Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 9 juni 2006 (Artikel 2, eerste lid, 2° van de wet van 20 juli 1971- studiebeurs met een specifieke uitkering voor de kinderen - gewaarborgde gezinsbijslag – verenigbaarheid).....	14
5.5. Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 10 maart 2006, E.M. vs. RKW, A.R. 342.492 (Artikel 1, vierde lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – voorwaarde van effectief en ononderbroken verblijf in België gedurende de vijf jaar voorafgaand aan het indienen van de aanvraag)	15

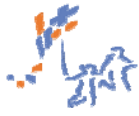

5.6. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 8 september 2006, J.M. t./ RKW, A.R. nr. 383.938 (artikel 69 KBW moeder illegaal in het land - onmogelijkheid tot uitbetaling kraamgeld aan andere persoon dan aan moeder – bevoegde rechtbank)	16
6. Andere	17

1. Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

/

2. Arbitragehof

2.1. Arrest van het Arbitragehof van 1 maart 2006 (Artikel 42, § 3, KBW – uitsluiting van de wezen rechtgevend op de verhoogde wezenbijslag van artikel 50bis KBW van de groepering rond de bijslagtrekkende – geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet)

[arrest nr. 37/2006](#)

Het Arbeidshof van Luik, dat meende dat de last verbonden aan de kinderen niet afhangt van het statuut van al dan niet wees van de oudsten, ondervraagt het Hof over een eventuele discriminatie ontstaan door artikel 42, § 3, KBW, waar het de wezen die rechtgevend zijn op de verhoogde wezenbijslag van artikel 50bis van de Kinderbijslagwet, uitsluit van de groepering rond de bijslagtrekkende.

De grondwettelijke regels van gelijkheid en niet-discriminatie sluiten niet uit dat er een verschillende behandeling bestaat tussen categorieën van personen, voor zover die berust op een objectief criterium en dit redelijkerwijze gewettigd is.

Het verschil in behandeling tussen kinderen bij het bepalen van hun rang, naar gelang ze al dan niet de verhoogde schaal van artikel 50bis van de Kinderbijslagwet genieten, berust op een objectief criterium dat pertinent is gezien de wettelijke doelstellingen.

De algemene kinderbijslagregeling is namelijk een verzekeringsregeling, wat impliceert dat de middelen van de begunstigen ervan niet in aanmerking komen om te bepalen of er recht is om de voordelen ervan te genieten. Deze algemene regeling wordt echter gecorrigeerd in het voordeel van categorieën van begunstigen die bijzondere aandacht verdienen, bijvoorbeeld wegens het verlies van één van hun ouders.

Artikel 56bis, § 1 van de Kinderbijslagwet biedt de wees het recht op een bijzondere bijslag, ongeacht zijn economische situatie op het moment van het overlijden van de ouder van deze wees.

De verhoogde wezenbijslag wil de materiële en morele moeilijkheden verbonden aan het verlies van een ouder compenseren door een autonoom recht voor het kind te openen, dat tegelijk rechthebbende en rechtgevende is van deze bijslag aan een verhoogde schaal.

Rekening houdend met het feit dat de wees een autonoom recht op een bijzondere bijslag met een verhoogde schaal geniet, en dat deze bijslag een specifiek doel nastreeft ten opzichte van dat van de algemene kinderbijslagregeling, achtte de wetgever het altijd relevant de rechtgegenden op wezenbijslag niet in aanmerking te nemen in de berekening van de kinderbijslag voor werknemers. Hij nam dit standpunt reeds in in 1946, wanneer artikel 56bis werd ingevoegd in de Kinderbijslagwet door artikel 13 van de besluitwet van 21 augustus 1946. Dit werd bevestigd door de wetgever door het koninklijk besluit nr. 122 van 30 december 2002, vervolgens in het verslag aan de Koning voorafgaand aan het koninklijk besluit van 21 april 1997, dat de tekst van het huidige artikel 42 invoerde.

Het principe van het niet in aanmerking nemen van de rechtgevend en op wezenbijslag in de berekening van de kinderbijslag, voorzien sinds de invoering van de wezenbijslag, is het gevolg van de keuze van de wetgever om aan de wezen een autonoom recht op een bijzondere bijslag aan een verhoogde schaal toe te kennen.

Indien de wezen, naast de verhoogde schaal die ze genieten, in aanmerking zouden moeten komen voor het bepalen van de rang van de andere kinderen van het gezin, zouden hieruit financiële gevolgen voortvloeien die buiten de specifieke doelstelling zouden vallen die de wetgever nastreefde toen hij besloot bijzondere aandacht te schenken aan wezen en de verhoogde bijslagschaal bepaalde die hen werd toegekend.

Rekening houdend met het voorafgaande is het feit dat met een wees geen rekening wordt gehouden voor de groepering rond de bijslagtrekkende dus niet discriminerend.

Verder heeft het uitsluiten van een kind dat rechtgevend is op wezenbijslag voor het bepalen van de rang geen buitensporige gevolgen ten opzichte van de nagestreefde doelstelling door het begrip rang, namelijk ervan uitgaan dat de verhoging van de lasten in verhouding staat tot de toename van de gezinsgrootte, waarbij het bedrag van deze verhoogde wezenbijslag een compensatie vormt voor het feit dat geen rekening wordt gehouden met de kinderen die verhoogde wezenbijslag genieten voor het bepalen van de rang.

Artikel 42, § 3, KBW schendt dus de Grondwet niet.

2.2. Arrest van het Arbitragehof van 28 juni 2006 (artikel 1, zesde lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – inbreuk op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet – verschillende behandeling van Belgische kinderen)

[arrest nr. 110/2006](#)

Mevrouw C.O. verblijft in België sinds 1993. Ze diende bij de Rijksdienst een aanvraag om gewaarborgde gezinsbijslag in voor haar dochter, die de Belgische nationaliteit heeft. De aanvraag werd verworpen omdat mevrouw C.O. geen geldige verblijfsvergunning heeft.

Mevrouw C.O. betwist deze weigering. Ze is van mening dat in deze zaak enkel de nationaliteit van het kind moet tellen. Als argument voert ze aan dat de voorwaarde van effectief verblijf van het kind in België, bepaald in artikel 2 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, primeert op artikel 1 van de wet, dat stelt dat de persoon die de gewaarborgde gezinsbijslag aanvraagt moet toegelaten of gemachtigd zijn in België te verblijven of er zich te vestigen. Mevrouw C.O. besluit dat een andere beslissing tot ongelijke behandeling leidt.

De Arbeidsrechtbank van Brussel, die vaststelde dat het recht op kinderbijslag steeds meer evolueert naar een erkenning van het recht van het kind, meende de zaak te moeten voorleggen aan het Arbitragehof. De rechtbank vraagt of artikel 1, zesde lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 26.1 van de Conventie van New York van 20 november 1989 betreffende de rechten van het kind. Volgens die bepalingen kunnen Belgische kinderen van wie de ouders vreemdeling zijn en niet toegelaten of gemachtigd zijn in België te verblijven of er zich te vestigen, geen gewaarborgde gezinsbijslag genieten, terwijl Belgische kinderen van wie de ouders Belg of vreemdeling zijn en die toegelaten of gemachtigd zijn in België te verblijven of er zich te vestigen, die wel kunnen genieten.

Het Arbitragehof beslist dat de betwiste bepaling geen discriminatie inhoudt in die zin dat ze de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt. Het Hof oordeelt namelijk dat, rekening houdend met het niet-contributief karakter van het stelsel van de gewaarborgde gezinsbijslag, het niet onredelijk is limitatieve wettelijke voorwaarden op te leggen die gegrond zijn op pertinente redenen, en meer bepaald van de aanvrager van gewaarborgde gezinsbijslag een voldoende band met België te eisen (in dit geval een regelmatig verblijf). Het Hof maakt echter een voorbehoud, in die zin dat moet onderzocht worden of de vereiste dat de aanvrager een voldoende band heeft met België geen onevenredige gevolgen heeft, en meer bepaald of die vereiste niet leidt tot een discriminatie tussen Belgische kinderen (artikel 2 en 26.1 van de Conventie van 20 november 1989). In bevestigend geval oordeelt het Hof dat het OCMW, gevraagd om financieel tegemoet te komen voor het kind, uitgesloten van het voordeel van de gewaarborgde gezinsbijslag wegens het onregelmatig verblijf van de aanvrager, wanneer het de omvang van de maatschappelijke dienstverlening bepaalt, er zich van bewust moet zijn dat de gewaarborgde gezinsbijslag had kunnen toegekend worden bij een regelmatig verblijf van de aanvrager.

3. Hof van Cassatie

3.1. Arrest van het Hof van Cassatie van 22 mei 2006, nr. S.05.0008.F, K. 10 vs. G. en M. (Terugvordering van het onverschuldigd bedrag – fout – schadevergoeding en intresten)

In deze zaak veroordeelde het Arbeidshof van Bergen het kinderbijslagfonds tot het terugstorten aan het echtpaar G. en M. van de som van 353,45 EUR, waarmee het uitgesproken vonnis bevestigd werd. Het Arbeidshof oordeelt namelijk dat het fonds een fout beging door de medische situatie van het kind niet te herzien op 31 juli 1986, de datum bepaald in het document dat de ongeschiktheid van het kind vaststelde. Het Arbeidshof oordeelt overigens, in navolging van het gewezen vonnis, dat de schade die het echtpaar G. en M. leed overeenstemt met het bedrag van de kinderbijslag toegekend tijdens de betwiste periode, met als gevolg dat de sommen die het fonds inhield ter terugvordering van de betwiste betaling, een totaal van 353,45 EUR, moeten worden terugbetaald aan het echtpaar G. en M.

Het kinderbijslagfonds formuleert het bezwaar dat het Arbeidshof enerzijds zijn beslissing niet regelmatig motiveerde toen het het fonds wegens een fout veroordeelde, en anderzijds dat het Hof een inbreuk maakte op het algemene rechtsprincipe, het *beschikkingsbeginsel*, door schadevergoeding en intresten toe te kennen aan het echtpaar G. en M., dat nooit een vraag in die zin formuleerde.

Het Hof van Cassatie is van oordeel dat het Hof van beroep zijn beslissing voldoende heeft gemotiveerd door te stellen dat de fout van de eiseres des te zwaarder is omdat het fonds zeven jaar lang de situatie van het kind niet herzag, en beklemtoont dat het aldus bij de verweerders de schijn wekte dat het recht op de verhoogde kinderbijslag tijdens deze periode verschuldigd was of behouden bleef. Het Hof van Cassatie is verder van oordeel dat het middel betreffende schending van het *beschikkingsbeginsel* feitelijke grondslag mist in die zin dat het echtpaar G. en M. de rechter in beroep vroeg om een bevestiging van het gewezen vonnis, dat enerzijds stelde dat de nalatigheid van het fonds schade berokkende aan de verweerders, namelijk de verplichting een som terug te betalen na meer dan zeven jaar te zijn misleid, en anderzijds dat deze schade 23.052,57 EUR bedroeg. Het Hof van Cassatie oordeelt daarom dat het Hof van beroep geen uitspraak *ultra petita* heeft gedaan door schadevergoeding en intresten toe te kennen aan het echtpaar G. en M.

Het Hof van Cassatie beslist daarom het cassatieberoep te verwerpen.

4. Arbeidshoven

4.1. Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 28 juni 2006 (Artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek – Artikel 17 van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde – fout – schadevergoeding en intresten – vergissing – niet terugvordering)

[\(L.L. vs. RKW, A.R. 18.164\)](#)

Het kind J.L., geboren in 1982, geniet kinderbijslag aan de verhoogde schaal op basis van de invaliditeit van zijn vader. In 1995 begint de moeder van het kind opnieuw te werken. De RKW wordt daarover van bij het begin ingelicht aan de hand van het formulier P19 dat de werkneemster regelmatig indiende. Ondanks de gegevens in zijn bezit zet de RKW de verhoogde betalingen voort tot in 1999. Per aangetekende brief van 24 maart 1999 deelt de RKW het echtpaar L. mee dat ze ten onrechte een bedrag van 2.894,63 EUR ontvingen en vraagt de terugbetaling hiervan. Het echtpaar L. betwist deze vraag om terugbetaling.

De aanvraag om herziening van het echtpaar L. wordt verworpen door de eerste rechter, die hun bezwaar kwalificeert als niet gegrond. De betaling die ze ontvingen was namelijk niet verschuldigd omdat er geen reden voor was. De rechter gaat wel in op hun vraag om schadevergoeding en intresten, ex aequo et bono geraamd op 1.239,47 EUR, omdat hij oordeelt dat de RKW niet alleen het echtpaar L. misleidde door hen hogere bedragen toe te kennen dan die waarop ze recht hadden, maar vooral een fout beging door hun dossier te laat te regulariseren.

De Rijksdienst tekent hoger beroep aan en is van mening dat artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek niet van toepassing is omdat de drie voorwaarden om dit artikel toe te passen (fout, schade, causaal verband) niet vervuld zijn.

Het echtpaar L. tekent incidenteel beroep aan, dat op basis van artikel 17 van het Handvest van de sociaal verzekerde ertoe strekt dat de RKW zijn vraag om terugbetaling van het onverschuldigd bedrag zou intrekken. Het echtpaar L. vraagt in tweede instantie een bevestiging van het vonnis a quo dat de RKW veroordeelt tot een betaling van 1.239,49 EUR aan schadevergoeding en intresten.

Wat betreft het beroep in hoofdorde oordeelt het Hof, in navolging van de RKW, dat in dit geval artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek niet van toepassing is omdat de Rijksdienst geen fout begaan heeft, het echtpaar L. geen schade heeft ondervonden en er dus geen schadevergoeding en intresten moeten betaald worden.

Wat betreft het incidenteel beroep merkt het Hof op dat de RKW tot zijn beslissing tot terugvordering van 24 maart 1999 de toeslag voor invalide werknemers bleef betalen, hoewel hij op de hoogte moest zijn van de elementen die een beletsel vormden voor die toeslag. Het Hof is verder van mening dat de goede trouw van het echtpaar L. niet ter discussie staat, aangezien mevrouw L. de Rijksdienst van bij het begin van haar activiteit hierover inlichtte. Het Hof verklaart dan ook dat met toepassing van artikel 17, tweede

lid van het Handvest van de sociaal verzekerde, de beslissing tot terugvordering van het onverschuldigd bedrag, betekend op 24 maart 1999, geen uitwerking kan hebben op 1 oktober 1995 (de datum waarop de gecorrigeerde beslissing uitwerking had moeten hebben), maar wel op 1 april 1999 (de eerste dag van de maand na de kennisgeving van de beslissing tot terugvordering), voor zover het echtpaar recht had op een lagere uitkering dan wat aanvankelijk was toegekend.

5. Arbeidsrechtbanken

5.1. **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 30 januari 2006, RG 79678/04, B.N. t. RKW** (Artikel 2, 1ste lid, 1° van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – Als het rechtgevend kind vreemdeling is, moet het gemachtigd zijn in België te verblijven of zich er te vestigen, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)

onuitgegeven

Met toepassing van artikel 2, 1ste lid, 1° van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag weigerde de RKW gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen voor de twee jongste kinderen van de eiseres omdat die niet in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning in de zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Eiseres hanteert als argument het feit dat ze al gewaarborgde gezinsbijslag ontvangt voor haar oudste kinderen en dat een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend voor haar twee jongste kinderen, om vol te houden dat de voorwaarden bepaald door de wet van 20 juli 1971 vervuld zijn.

De rechtbank beslist dat het feit dat de eiseres en haar oudste kinderen gemachtigd zijn om in België te verblijven niet volstaat om haar twee jongste kinderen aanspraak te laten maken op het voordeel van de gewaarborgde gezinsbijslag, en brengt in herinnering dat een aanvraag om machtiging tot verblijf waarover nog geen beslissing werd genomen, geen machtiging tot verblijf vormt in de zin van de eerder vermelde wet van 15 december 1980.

5.2. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brussel van 24 april 2006, N.D. v. K.19, A.R. nr. 15889/05 (artikelen 47 en 63 KBW – kinderen met een aandoening – wijzigen medisch rapport buiten medeweten bevoegde geneesheer – valsheid in geschrifte)

onuitgegeven

Het betrokken kind werd op 15 juni 2005 onderzocht door een geneesheer-inspecteur van de FOD Sociale Zekerheid. Deze kende aan het kind 9 punten toe op de medisch-sociale schaal. Het medisch rapport dat hij terzake opstelde werd echter (vermoedelijk) door een persoon bij de FOD Sociale Zekerheid gewijzigd in die zin dat nog slechts 7 punten werden toegekend. De bevoegde geneesheer attesteert dit in zijn schrijven van 16 december 2005, waarin hij stelt dat hij 1 punt gaf in de rubriek 3.3., wat later werd gewijzigd zonder zijn toestemming in 0 punten. Vermits deze score in het eindresultaat moet verdubbeld worden, heeft hij 9 punten toegekend in de plaats van 7.

De rechtbank stelt vast dat zelfs op de kopies van de medische vaststellingen die op 15 juni 2005 door de bevoegde geneesheer werden genomen, kan worden vastgesteld dat het document inderdaad later werd gewijzigd. Dit document draagt de handtekening en de stempel van de geneesheer. Er wordt niet aangegeven door wie het document werd gewijzigd, noch op welk tijdstip dit gebeurde.

Naar aanleiding van deze (gewijzigde) medische vaststellingen die aan K.19, verweerster in het geding, werden ter kennis gebracht, nam zij op 17 augustus 2005 de beslissing waarbij werd gesteld dat het betrokken kind 7 punten heeft verkregen op de medisch-sociale schaal vanaf 1 mei 2003 tot 31 augustus 2006 en aldus recht heeft op de overeenkomstige verhoogde kinderbijslag voor kinderen met een aandoening.

Eiseres is het niet eens met deze beslissing. Zij meent dat haar dochter voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de verhoogde kinderbijslag voor kinderen met een aandoening rekening houdend met 9 punten op de medisch-sociale schaal. De rechter verklaart de vordering van eiseres gegrond.

De rechtbank meent echter dat er mogelijk sprake is van valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, zodat het dossier wordt overgemaakt aan de Procureur des Konings.

5.3. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 28 april 2006, L.R.W. v. K.3, A.R. nr. 170897/05 (artikel 69, § 3 KBW – bevoegde rechtbank – verzet tegen betaling aan moeder)

onuitgegeven

In de onderhavige zaak verblijft de echtgenote van de eiser in het geding illegaal in ons land. Uit hun huwelijk is een dochter geboren die de Belgische nationaliteit heeft. Door zijn tewerkstelling is de vader rechthebbende. Conform artikel 69, § 1 KBW wordt de kinderbijslag uitbetaald aan de moeder van het kind. Op grond van artikel 68 KBW gebeurt de betaling bij cheque of overschrijving. In het voorliggende geval kan de moeder de kinderbijslag niet daadwerkelijk ontvangen daar zij illegaal in België verblijft en dus geen rekening kan openen of een volmacht kan geven.

Het verzoek van de vader om de kinderbijslag aan hem te betalen wordt door het kinderbijslagfonds geweigerd. Tegen deze beslissing tekent de vader beroep aan bij de arbeidsrechtbank met het verzoek om hem in casu als bijslagtrekkende aan te duiden.

De arbeidsrechtbank is enkel bevoegd om de bijslagtrekkende aan te duiden in geval van co-ouderschap (artikel 69, § 1, derde lid KBW). Daar het geen zaak van co-ouderschap betreft, is de vrederechter op grond van artikel 69, § 3 KBW bevoegd. Artikel 69, § 3 KBW bepaalt dat in het belang van het kind bij de vrederechter verzet kan worden aangetekend tegen de uitbetaling van de kinderbijslag. De vrederechter kan in casu beslissen dat de kinderbijslag aan de vader wordt betaald.

In deze verklaart de arbeidsrechtbank zich dan ook onbevoegd en verwijst de zaak door naar de bevoegde vrederechter.

5.4. **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 9 juni 2006** (Artikel 2, eerste lid, 2° van de wet van 20 juli 1971- studiebeurs met een specifieke uitkering voor de kinderen - gewaarborgde gezinsbijslag – verenigbaarheid)

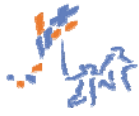
onuitgegeven

Mevrouw N. woont in België sinds 1998. Haar echtgenoot en haar zoon voegen zich in 1999 bij haar. De heer en mevrouw N. zijn studenten. Op 22 december 1999 dient mevrouw N. een aanvraag om gewaarborgde gezinsbijslag in. Hoewel mevrouw N. een afwijking verkreeg van de verblijfsvoorwaarde, bepaald in artikel 1 van de wet van 20 juli 1971, verwerpt de RKW haar aanvraag omdat de kinderbijslag die ze ontvangt in het raam van haar studiebeurs hoger ligt dan de schaal die kan toegekend worden op basis van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag. De echtgenoot van mevrouw N. dient een nieuwe aanvraag in op 13 september 2000. Ook hij verkrijgt een afwijking van de verblijfsvoorwaarde. Na 30 september 2000 ontvangt mevrouw N. geen studiebeurs meer. Vanaf oktober 2000 ontvangt de echtgenoot van mevrouw N. een beurs. Deze beurs omvat geen vergoeding voor het kind. Vanaf oktober 2000 wordt dus gewaarborgde gezinsbijslag toegekend. Vanaf 1 oktober 2001 geniet mevrouw N. opnieuw een studiebeurs. Op het formulier C5724, dat de periode van 1 september 2001 tot 28 februari 2002 dekt, vermeldt de echtgenoot van mevrouw N. dat hun zoon een studiebeurs van 2.000 BEF per maand geniet, inbegrepen in de beurs van zijn echtgenote. Het “attest van beursstudent” dat de RKW ontvangt, vermeldt dat de beursstudent die een doctoraatsverhandeling voorbereidt een maandelijks uitkering van 2.000 BEF geniet voor de echtgenoot en per kind ten laste jonger dan 18 jaar. Op 14 januari 2005 beslist de RKW de gewaarborgde gezinsbijslag, toegekend van 1 september 2001 tot 31 oktober 2004, terug te vorderen omdat het bedrag van de kinderbijslag toegekend aan mevrouw N. in het raam van haar nieuwe beurs hoger ligt dan het bedrag dat kan toegekend worden krachtens de wet van 1971. Deze beslissing wordt betwist door mevrouw N.

Mevrouw N. voert als voornaamste bezwaar aan dat het bedrag dat haar maandelijks wordt uitgekeerd voor haar kind in het raam van haar studiebeurs niet mag gelijkgesteld worden met gezinsbijslag, omdat het enkel dient ter compensatie van de kosten verbonden aan het verblijf in het buitenland. Ze beroept zich in tweede instantie op artikel 17 van het Handvest van de sociaal verzekerde, waarop ze zich steunt om te beweren dat, omdat ze tijdig alle inlichtingen nodig voor de behandeling van haar dossier aan de RKW had bezorgd, de corrigerende beslissing van 14 januari 2005 van de Rijksdienst geen terugwerkende kracht kon hebben tot vóór die datum. De Rijksdienst baseert zich van zijn kant op artikel 2, 2° van de wet van 1971 en artikel 3 van het koninklijk besluit van 25 oktober 1971 om het recht op gewaarborgde gezinsbijslag van de betrokkene te betwisten.

De rechtbank oordeelt, met verwijzing naar de voorbereidende werken van de wet van 20 juli 1971, dat de kinderbijslag bedoeld is als tegemoetkoming in de kosten voor het onderhoud en de opvoeding van kinderen, meer bepaald door een gedeeltelijke compensatie te bieden voor de verhoogde lasten die het gezin draagt bij uitbreiding. Volgens de rechtbank is dit echter niet het doel van de uitkering die aan mevrouw N. wordt uitgekeerd in het raam van haar studiebeurs, die als enig doel heeft de kosten van het verblijf van de kinderen in het buitenland te compenseren. De rechtbank beslist dus dat de twee types van uitkering niet met elkaar kunnen gelijkgesteld worden en dat mevrouw N. recht had op gewaarborgde gezinsbijslag van 1 oktober 2001 tot 30 september 2005 (datum waarna mevrouw N. een activiteit als werknemer aanvat).

De RKW tekent beroep aan tegen deze beslissing. Het Arbeidshof van Brussel heeft het hoger beroep verworpen in zijn arrest van 3 april 2008, ingeschreven op de algemene rol onder het nummer [AR 48.806](#).

5.5. Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 10 maart 2006, E.M. vs. RKW, A.R. 342.492 (Artikel 1, vierde lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – voorwaarde van effectief en ononderbroken verblijf in België gedurende de vijf jaar voorafgaand aan het indienen van de aanvraag)

onuitgegeven

De heer E., ingeschreven in het register van de burgerlijke stand sinds 17 november 1998, dient op 3 november 2003 een aanvraag om gewaarborgde gezinsbijslag in bij de RKW. De aanvraag wordt afgewezen omdat de betrokkene gedurende 26 dagen naar Marokko ging om een huwelijk aan te gaan en dus niet voldoet aan de voorwaarde van effectief en ononderbroken verblijf in België gedurende de vijf jaren voorafgaand aan de aanvraag, bepaald in artikel 1, vierde lid van de wet van 1971.

De heer E. betwist deze beslissing. Hij is van mening dat zijn verblijf van 26 dagen in het buitenland om een huwelijk aan te gaan geen afbreuk doet aan zijn effectieve verblijf in België gedurende de vijf jaren voorafgaand aan zijn aanvraag.

De Arbeidsrechtbank van Luik, waarbij deze zaak aanhangig was gemaakt, stelde vast dat de heer E. zonder onderbreking is ingeschreven in het register in Luik sinds 17 november 1998, en oordeelt dat het begrip effectief verblijf bedoeld in artikel 1 van de wet van 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag niet gelijk staat aan het begrip huisarrest, en dat men moet aannemen dat iedere inwoner van België vakantie kan nemen of een korte periode doorbrengen in het buitenland zonder daarom de hoedanigheid van inwoner van België te verliezen. De rechtbank beslist bijgevolg om de beslissing tot weigering van de RKW nietig te verklaren.

**5.6. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 8 september 2006, J.M. t./
RKW, A.R. nr. 383.938 (artikel 69 KBW moeder illegaal in het land - onmogelijkheid tot
uitbetaling kraamgeld aan andere persoon dan aan moeder – bevoegde rechtbank)**

onuitgegeven

Eiseres tekent op grond van artikel 69, § 3 KBW verzet aan bij de vrederechter tegen uitbetaling van de kinderbijslag aan de bij haar inwonende minderjarige dochter én tegen de uitkering van het kraamgeld en de toekomstige kinderbijslag voor het ongeborn kleinkind aan haar dochter. Ze eist dat deze betalingen aan haarzelf zouden toekomen. In casu kan haar dochter immers, wegens haar illegaal verblijf in ons land, geen betalingen ontvangen vermits ze zich niet kan identificeren.

De vrederechter acht zich niet bevoegd voor deze materie en meent dat conform artikel 581, 1° en 2° Ger.W. de arbeidsrechtbank bevoegd is.

Ondertussen werden de kinderbijslagen door de Rijksdienst voor de dochter en de kleindochter van eiseres in rang aan haar betaald. Artikel 69, § 1, 2de lid KBW bepaalt immers dat, wanneer de moeder het kind niet daadwerkelijk opvoedt, de kinderbijslag wordt uitbetaald aan de natuurlijke persoon die deze taak op zich neemt.

Het geschil voor de arbeidsrechtbank heeft dus enkel nog betrekking op het kraamgeld. Het kraamgeld wordt op grond van artikel 69, § 1 KBW aan de moeder uitbetaald en kan niet aan een andere persoon dan voornoemde worden uitbetaald. Probleem is echter dat de moeder geen rekening kan openen en evenmin een volmacht kan geven, vermits ze illegaal in België verblijft. De betaling dient immers op grond van artikel 68 KBW bij circulaire cheque of bij overschrijving te gebeuren.

De vraag moet beantwoord of de arbeidsrechtbank dan bevoegd is om iemand anders aan te duiden als bijslagtrekkende. Artikel 69, § 3 KBW bepaalt dat in het belang van het kind bij de vrederechter verzet kan worden aangetekend tegen de uitbetaling van het kraamgeld aan de bij wet aangeduide bijslagtrekkende. De vrederechter kan in casu beslissen dat in het belang van het kind het kraamgeld aan de grootmoeder (rechthebbende) wordt betaald.

In casu verklaart de arbeidsrechtbank zich dan ook onbevoegd en verwijst de zaak door naar de bevoegde vrederechter.

6. Andere

/